

LÄRDOMAR FRÅN LIBERTY-FÄNGELSET

Äldste Jeffrey R Holland

i de tolv apostlarnas kvorum

KUV:s brasafton för unga vuxna • 7 september 2008 • Brigham Young-universitetet

Mina kära unga vänner, det är en glädje för syster Holland och mig att vara med er i kväll under den här världsomspännande sändningen. Det är alltid en glädje att få vara i Marriott Center. Jag önskar vi kunde vara med er alla på era olika platser och se er personligen och skaka hand med er. Vi har inte hittat på något sätt att göra det än, men vi sänder kärleksfulla hälsningar till er alla, var ni än är i världen. Trots vår väldiga globala åhörarskara hoppas vi att var och en kan känna vår kärlek till er i kväll och att ni alla kan få ut något av vårt budskap som ni kan tillämpa i ert liv.

Profeten i Liberty-fängelset

En av de stora välsignelserna med vårt uppdrag som generalauktoriteter är möjligheten att besöka kyrkans medlemmar på olika platser världen runt och att ta del av medlemmarnas historia och upplevelser i hela världen. I den andan vill vi delge er några tankar som kommit till mig under ett uppdrag jag hade i våras när jag besökte Platte City stav i västra Missouri här i Förenta staterna.

Platte City stav ligger nära Liberty stav, numera ett berömt område i kyrkans historia, där det finns flera viktiga historiska platser, däribland Liberty Jail (Frihetsfängelset) som det lustigt nog heter. Genom era studier om kyrkans historia vet ni en del om profeten Joseph Smiths och brödernas upplevelser när de satt inspärrade där vintern 1838–1839. Det var en oerhört svår tid i vår historia, för kyrkan i allmänhet och särskilt för profeten Joseph själv, som utsattes för de svåraste förföljelserna under den tiden. Ja, jag törs säga att fram till hans martyrdöd fem och ett halvt år senare fanns det ingen svårare tid i Josephs liv än den här grymma, olagliga och orättvisa inspärningen i Liberty-fängelset.

Tiden tillåter inte att jag i detalj tar upp de upplevelser som ledde fram till den punkten i kyrkans historia, men låt oss säga att problem av olika slag hade tillstött ända sedan profeten Joseph hade fått en

uppenbarelse i juli 1831 där Missouri utsågs till att vara "helgat för de heligas insamling" och uppbyggandet av "Sions stad". (L&F 57:1, 2) I oktober 1838 tycktes fullt krig mellan mormoner och icke-mormoner vara oundvikligt på grund av allt detta. Efter att ha drivits från flera län i västra delen av staten och då de trodde sig inbjudna att diskutera sätt att desamrera den farliga situation som uppstått, närmade sig fem av kyrkans ledare, däribland profeten Joseph, under parlamentärflagg Missouri-milisans läger nära det lilla samhället Far West i Caldwell County.

Det visade sig att parlamentärflaggan var meningslös, och kyrkans ledare blev omedelbart fängslade med kedjor och satta under sträng bevakning. Morgonen efter tillfångatagandet togs ytterligare två av kyrkans ledare tillfånga, däribland profetens bror Hyrum. Sammanlagt sju var nu i fängsligt förvar.

Orättvisan gick snabbt framåt mot en tragedi när en militär "domstol" av sammankallade milisofficerare beordrade att Joseph Smith och de sex andra fångarna skulle föras till torget i Far West och utan vidare skjutas. Till hans stora heder vägrade brigadgeneral Alexander Doniphan, en officer i Missouris styrkor, modigt och rättframt att utföra den inhumana och orättfärdiga ordern. I en modig handling som kunde ha fört honom själv inför militärdomstol utropade han mot den befälhavande officeren: "Detta är kallblodigt mord. Jag vägrar lyda er order ... och om ni avrättar [dessa] män ska jag hålla er ansvarig inför en jordisk domstol, så sant mig Gud hjälpe!"¹

Genom att visa sådant mod och sådan rättrådighet räddade Doniphan inte bara dessa sju mäns liv, utan vann också för alltid de sista dagars heligas kärlek.

Med avrättningen hejdad fördes de sju ledarna till fots från Far West till Independence och sedan från Independence till Richmond. Parley P Pratt fördes till det närliggande Daviess County för rättegång, och de sex andra fångarna, däribland Joseph och Hyrum, sändes till Liberty länsresidens för grannlänet Clay

County för att ställas inför rätta följande vår. De anlände till Liberty den 1 december 1838, just när vintern var i antågande.

Fängelset, ett av få och absolut ett av de mer avskräckande av dessa byggnader i den regionen, ansågs "rymningsäkert" och det var det förmodligen. Det hade två våningar. Övervåningen gick att nå endast genom en liten, bastant dörr. Mitt på den våningen fanns en golvlucka genom vilken fångarna sedan sänktes ner i den lägre liggande fängelsehålan. Fängelsets ytterväggar var av 60 cm tjock råhuggen kalksten, och innerväggarna var av trettio cm tjocka ekstockar. Mellan de två väggarna fanns ett utrymme som var fyllt av lösa stenar. Tillsammans utgjorde de här väggarna en praktiskt taget ogenomtränglig barriär, 120 cm tjock.

Takhöjden i fängelsehålan var knappt 180 cm, och eftersom några av fångarna, däribland Joseph Smith, var över en och åttio tvangs de stå framåtlutade när de stod upp, och när de låg var det mest på råhugget, kalt stengolv, här och där täckt av lös, smutsig halm eller någon smutsig halmmatta.

Maten till fångarna var enkel och ibland förorenad, så smutsig att en av dem sade att de "inte kunde äta den förrän [de] tvingades därtill av hunger".² Vid upp till fyra tillfällen lades gift i maten så att de blev så svårt sjuka att de dagar i sträck växlade mellan kräkningar och ett yrseltillstånd där de inte brydde sig om om de levde eller dog. I ett av sina brev säger profeten Joseph att fängelset var "ett helvete omgivet av demoner ... där vi ständigt tvingas åhöra hädiska eder och bevittna skymfer, dryckenskap, hyckleri och omåttlighet av alla slag".³ "Vi har ... inga filter att värma oss med", sade han, "och när det finns en eld är vi ständigt omvärvda av rök."⁴ "Våra själar är nedbrutna"⁵ och "mina nerver darrar efter den långa fångenskapen."⁶ "Varken penna, tunga eller änglar", skrev Joseph, kan tillräckligt beskriva "det ohyggliga helvete vi har genomlidit."⁷ Och allt detta skedde under vad som enligt vissa skildringar då var den kallaste vintern i mannaninne i staten Missouri.

Det är inte min mening att det här talet ska handla om de sorger och svårigheter dessa män utstod i

Liberty-fängelset, så jag visar några foton på skärmen och avslutar den här lilla inledande delen. Jag lovar att jag har något annat att säga.

Med tillstånd av kyrkans historiska bibliotek och arkiv

Här är ett foto av fängelset ungefär som det såg ut när Joseph och bröderna satt inspärrade där.

Här är ett foto taget några år senare när ämbetsmän och historiker från kyrkan besökte platsen. Jag är inte säker på om han längst upp försöker komma ut eller in.

Här är en genomskärning av kyrkans rekonstruktion av fängelset som nu finns att se i vårt informationscenter där. Lägga märke till de två våningarna med ett rep och en hink, enda länken mellan hålan och övre våningen.

Här är en målning av Liz Lemon Swindle som visar Joseph i bön. Lägga märke till Josephs övergivna, längtansfulla ansiktsuttryck.

Och här är en målning av Greg Olsen som visar hur Joseph kan ha skrivit några av de uppenbarelser som kom under fängelsetiden.

Och det här är min sista bild, som leder fram till mitt *verkliga* budskap i kväll.

Ett tempelaktigt fängelse

De flesta av oss talar mest om anläggningen i Liberty som ett "fängelse" — och det var det ju. Men äldste Brigham H Roberts kallar i kyrkans historia byggnaden ett "tempel" eller riktigare ett "fängelsetempel".⁸ Äldste Neal A Maxwell använder samma uttryck i det han har skrivit.⁹ Visst saknar det våra riktiga tempels, våra invigda tempels, skönhet, bekvämlighet och renhet. De vakter och brottslingar som var där var allt annat än tempelaktiga i tal och uppträdande. Ja, själva brutaliteten och orättvisan i denna upplevelse i Liberty gör att det verkar vara raka motsatsen till den befriande, nåderika andan i våra tempel och i de förrättningar som utförs där. Så i vilken mening kunde Liberty-fängelset kallas ett "tempel" — eller åtmins-

tone ett slags tempel — när det gäller utvecklandet av Joseph Smiths personlighet och roll som profet? Och vad säger oss detta ord om Guds kärlek och undervisning och om var och hur denna kärlek och dessa lärdomar manifesteras?

Med tanke på detta, visst är det slående att denna andliga upplevelse, denna uppenbarelse, kan komma till var och en i *alla* de många olika miljöerna och omständigheterna i vårt liv om vi vill det, om vi är trofasta och fortsätter be och om vi håller vår tro stark under våra svårigheter? Vi älskar och vårdar våra invigda tempel och de viktiga upphöjande förrättningar som utförs där. Vi tackar himlen och de presiderande bröderna för att fler och fler av dessa byggs så att fler och fler av oss får tillgång till dem. De är sannerligen de heligaste byggnaderna i Guds rike, dit vi alla borde gå, så värdiga och så ofta vi kan.

Men kvällens budskap är att när det behövs kan du få heliga, uppenbarande, djupt undervisande upplevelser med Herren i vilken situation som helst. Jag vill säga detta lite starkare: Du kan få heliga, uppenbarande, djupt undervisande upplevelser med Herren *i de eländigaste stunderna i ditt liv* — i de värsta omgivningarna, medan du utsätts för smärtsam orättvisa, när du står inför dina mest svåröverstigligen hinder och det värsta motståndet någonsin.

Låt oss nu prata om detta en stund. Vi kommer alla att på ett eller annat sätt, i stort eller smått, dramatiskt eller vardagligt, tillbringa någon tid i Liberty-fängelset — andligt talat. Vi kommer att möta sådant vi inte vill möta av orsaker som kanske inte är vårt fel. Ja, vi kanske ställs inför svårigheter av orsaker som var helt rätt, saker som händer *eftersom* vi försöker hålla Herrens bud. Vi kanske möter förföljelse, vi upplever sorger och skilsmässa från nära och kära, vi kan uppleva hunger, kyla och ensamhet. Ja, innan vi dör kanske vi alla får smaka lite på det som profeterna ofta fick uppleva i sitt liv. Men det vi kan lära oss av vintern 1838–1839 är att *varje* upplevelse kan bli en *återlösande* upplevelse om vi håller fast vid vår Fader i himlen under svårigheten. De här svåra upplevelserna lär oss att människans svåra stunder är Guds möjligheter, och om vi är ödmjuka och trofasta, om vi tror och inte förbannar Gud för våra problem, så kan han förvandla vårt livs orättvisa, inhumana och nedbrytande fängelser till tempel — eller åtminstone till omständigheter som ger tröst och uppenbarelse, gudomlig närvaro och frid.

Låt mig gå lite längre. Jag sade att svåra tider *kan* inträffa för oss. President Joseph Fielding Smith, profeten Josephs brorsons son, sonson till den Hyrum som var fängslad, sade något ännu starkare när han invigde Liberty Jail Visitors' Center år 1963. På tal om det slags historia vi talat om i kväll och då han såg på den scen där hans farfar och dennes bror så orättvist spärrats in, sade han att sådana saker kanske *måste* hända — de inte bara kan hända, utan de kanske måste hända. Han sade: "Då jag läst den tidens historia, de dagar som föregick och de dagar som följde, har jag kommit fram till att umbärandena, förföljelsen, det nästan allomfattande motståndet [mot kyrkan på den tiden] var *nödvändiga*. I varje fall blev de vårt folks läromästare. De hjälpte till att göra [dem] starka."¹⁰

Lärdomar från Liberty-fängelset

Nå, utan att försöka avgöra vilka av dessa upplevelser i vårt liv som är "obligatoriska" och vilka som är "frivilliga" — men ändå bra för oss — vill jag nämna några av de "lärdomar" som gavs i Liberty, upplevelser som var "läromästare" för Joseph och som kan vara det för oss, upplevelser som bidrar starkt till vår utbildning under jordelivet och vår upphöjelse i evigheten.

När jag valde ut de här lärdomarna lade jag märke till ett annat slags välsignelse som kommer av denna svårighet. För att betona det jag vill få fram i mitt budskap till er, använder jag orden ur den uppenbarelse som uttalades av Joseph Smith under denna svåra tid, ord som nu är kanoniserade som helig skrift i Läran och förbunden. Man ska väl inte ha "favoritskriftställen", och jag har tillräckligt många så att ingen kan förbinda mig med ett eller två, men en lista över mina favoritskriftställen måste absolut innefatta dem som skrevs i Liberty-fängelsets mörker.

Det vi genast lär oss är att Gud inte bara undervisade Joseph Smith vid det tillfället, utan att han undervisade oss *alla* nu och framgent. Vilken gåva ur skrifterna! Och vilket högt pris som betalades för den! Men hur tomt skulle inte vårt liv som sista dagars heliga vara om vi inte hade kapitlen 121, 122 och 123 i Läran och förbunden. Om du inte läst dem nyligen vill jag att du läser dem i kväll eller i morgon — inte senare. Det blir din hemläxa, och jag ska kolla upp dig! De innehåller totalt bara sex sidor text, men de här sex sidorna kommer att beröra ditt hjärta med

sin skönhet och kraft. Och de ska påminna dig om att Gud ofta verkar på märkliga sätt för att utföra sina underverk.¹¹ I varje fall har han vänt motgångar till välsignelser då han gett oss denna heliga skrift och dessa tankar, så rena, ädla och kristna i både ton och innehåll, trots att de framställts i en sådan ören, motbudande och okristlig miljö.

1. Alla ställs inför svåra tider

Från Liberty-fängelset får vi tre lärdomar: Jag vill påstå att den första av dessa ingår i det jag redan sagt — att alla, bland annat (och kanske särskilt) de rättfärdiga, kommer att ställas inför svåra tider. När det händer kan vi ibland vara rädda att Gud ska överge oss, och vi kanske, åtminstone för en tid, blir lämnade att undra om våra svårigheter någonsin ska ta slut. Enskilda, familjer, samhällen och nationer har troligen alla haft eller kommer att ha tillfälle att känna som Joseph Smith kände när han frågade varför sorger måste komma och hur länge mörkret och skadan skulle bestå. Vi kan relatera till honom när han ur djupet och modlösheten i sitt fängelse ropar: "O Gud, var är du? ... Hur länge skall din hand hållas tillbaka ...? Ja, o Herre, hur länge skall [ditt folk] lida ... innan ... ditt inre rörs av medlidande med dem?" (L&F 121:1–3) Detta är ett smärtsamt rop — ett rop från hjärtat, en andlig ensamhet som vi alla kan känna någon gång i vårt liv.

Ni har kanske redan haft sådana ögonblick i ert unga liv. Jag hoppas att ni i så fall inte haft alltför många. Men när de svåra stunderna kommer, så får vi inte ge efter för rädslan att Gud har övergett oss eller att han inte hör våra böner. Han hör oss. Han ser oss. Han älskar oss. När vi har det svårt och vill utropa "var är du?" är det viktigt att vi minns att han är med oss — där han alltid varit! Vi måste fortsätta tro, fortsätta be och vädja till himlen, även om vi en tid känner att våra böner inte blir hörda och att Gud på något sätt är borta. Han *är* där. Våra böner *blir* hörda. Och när vi gråter, gråter han och hans änglar med oss.

När ensamhet, kyla och svåra tider kommer måste vi hålla ut, vi måste fortsätta, vi måste envisas. Det var Frälsarens budskap i liknelsen om den besvärliga änkan. (Se Luk 18:1–8; se också Luk 11:5–10.) Fortsätt knacka på dörren. Fortsätt vädja. Och var medveten om att Gud hör dina rop och känner dina svårigheter. Han är din Fader och du är hans barn.

När det som måste ske har skett och när den nödvändiga lärdomen inhämtats, så blir det för oss som det var för profeten Joseph. Just när han kände sig som allra längst bort från himlens öra, just då fick han Andens underbara betjäning och det underbara, härliga svar som kom från hans Fader i himlen. Till denna dystra fängelsehåla vid detta nedslående tillfälle kom Guds röst:

"Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden. Du skall triumfera över alla dina fiender." (L&F 121:7–8)

Även om det kan tyckas som om orättvisor hopas över oss och även om vi utsätts för ovänligheter och oförtjänta handlingar — ibland från dem vi ser som fiender men också från dem som vi trott vara våra vänner — *är Gud ändå med oss* i allt detta. Det var därför som vi lät vår härliga kör i kväll sjunga Sarah Adams' traditionella gamla kristna psalm "Nearer, My God, to Thee", med den sällan sjungna fjärde versen, som de sjöng så vackert:

Mitt i min svåra sorg,
ett betel jag reser,
att mina sorger för mig
närmare, Gud, till dig.¹²

Vi är inte ensamma i våra små fångelser här. När vi lider är vi kanske faktiskt närmare Gud än vi varit i hela vårt liv. *Den* vetskapen kan vända varje sådant tillfälle till en tempelupplevelse.

Om vår jordiska resa har Herren lovat: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er." (L&F 84:88) Det är en evig förkunnelse om Guds kärlek till och omsorg om oss, också — och kanske speciellt — i svåra tider.

2. Också de värdiga får lida

För det andra bör vi inse att detta att svåra saker inträffar — ibland orättvisa och på ytan orättfärdiga saker — innebär inte att vi är orättfärdiga eller att vi är ovärdiga välsignelser eller att Gud är missnöjd med oss. Naturligtvis medför synder lidanden, och den enda hjälpen för sådant beteende är omvändelse. Men ibland får också de rättfärdiga lida. Ni minns att Joseph i Liberty-fängelsets djup påmindes om att han

faktiskt hade "förorsakats ... bekymmer", att han hade genomgått prövningar och falskeligen anklagats, hade slitits från sin familj och kastats ner i avgrunden, i mördarens händer, men att han ändå skulle *minnas att samma sak hade gjorts mot världens* Frälsare, och eftersom han har segrat ska vi också göra det. (Se L&F 122:4–7.) Som allvarlig påminnelse om vad Frälsaren genomgick läser vi följande i uppenbarelsen från Liberty-fängelset: "Människosonen har stigit ned djupare än allt detta. Är du större än han?" (L&F 122:8)

Nej. Joseph var inte större än Frälsaren, och det är inte vi heller. Och när vi lovar att följa Frälsaren, vandra i hans fotspår och vara hans lärjungar, lovar vi att gå vart denna gudomliga stig än för oss. Och frälsningens väg leder alltid på ett eller annat sätt genom Getsemane. Så om Frälsaren mötte sådan orättvisa och sådana motgångar, sådan förföljelse, orättfärdighet och sådant lidande, så kan inte vi förvänta oss att inte utsättas för något av detta om vi tänker kalla oss hans sanna lärjungar och trogna efterföljare. Och detta understryker ju det faktum att de rättfärdiga — i Frälsarens fall personifikationen av rättfärdighet — kan vara helt värdiga inför Gud och ändå få lida.

Faktum är att det borde vara till stor tröst för oss att Jesus under försoningen upplevde all den ångest och sorg, alla besvikelser och orättvisor som den mänskliga familjen har upplevt och skulle få uppleva från Adam och Eva till världens slut för att vi inte skulle behöva lida lika svårt. Hur tung vår börda än är, så vore den ännu mycket tyngre om inte Frälsaren gått den vägen före oss och burit bördan med oss och för oss.

Tidigt under profeten Josephs verksamhet undervisade Frälsaren honom om denna lära. Jesus talade om lidanden som var så svåra och så tunga att bära och sade sedan: "Jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de [och det betyder ni och jag och alla] inte skall behöva lida om de omvänder sig." (L&F 19:16) I våra ögonblick av smärta och prövningar tror jag vi ryser vid tanken på att det kunde vara värre, men svaret är ju att det *kunde* vara mycket värre och *skulle* vara mycket värre. Det är bara vår tro, omvändelse och lydighet mot evangeliet, varigenom vi fick den heliga försoningen, som gör att det inte *är* värre.

Vi inser också att inte endast Frälsaren har lidit, i hans fall helt oskyldigt, utan det har också de flesta profeterna och de andra stora män och kvinnor vi

läser om i skrifterna. Nämn en profet ur Gamla testamentet eller Mormons bok, nämn en apostel i Nya testamentet, nämn praktiskt taget vilken ledare som helst i de olika tidsutdelningarna, inklusive vår egen, och du nämner någon som haft problem.

Och poängen? Om du har en dålig dag så är du i gott sällskap — mycket, mycket gott sällskap. Det bästa sällskap som någonsin levtt.

Missförstå mig nu inte. Vi behöver inte leta efter sorger. Vi behöver inte eftersträva att bli martyrer. Problemen har en förmåga att finna oss utan att vi letar efter dem. Men när det står klart att lite tid i Libertyfängelset väntar (andligt talat), kom då ihåg dessa två första sanningar som gavs Joseph i det fängelsetemplet. För det första att Gud *inte* har glömt dig, och för det andra att Frälsaren har varit där du är och därför kan rädda dig och ge dig tröst.

Som profeten Jesaja skrev, har Herren "upptecknat dig [på sina händer]". Det gjordes permanent, med romerska spikar som skrivdon. Eftersom Fadern och Sonen har betalat priset i lidande som de betalade för dig, ska de aldrig glömma eller överge dig i ditt lidande. (Se Jes 49:14–16; se också 1Nephi 21:14–16.) De har planerat, förberett och garanterat din seger om du önskar det, så tro och "uthärda väl". (Se L&F 121:8.) Till sist ska det "tjäna dig till godo" (L&F 122:7) och du kommer att se "evigt herradöme" strömma till dig i evigheters evighet "utan tvångsmedel". (L&F 121:46)

3. Förbli lugn, tålmodig, kärleksfull och förlåtande

För det tredje och i kväll sista vill jag påminna oss alla om att mitt under dessa svåra känslor, när man kunde ha rätt att känna vrede, motvilja eller hämndlystnad med en önskan om öga för öga och tand för tand, så påminner oss Herren från Libertyfängelsets tempel att "prästadömetts rättigheter står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter, och att himlens krafter inte kan kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer". (L&F 121:36) När vi står inför sådana prövningar i vårt liv och det finns något inom oss som vill slå tillbaka mot Gud eller människa, vän eller fiende, så måste vi minnas att "ingen makt och inget inflytande *kan* eller *bör* göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet

och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek ... utan hyckleri och utan svek". (L&F 121:41–42; kursivering tillagd)

Det har alltid varit ett underbart vittnesbörd för mig om profeten Josephs storhet och alla våra profeters storhet, särskilt världens Frälsares i all hans storhet, att de mitt under sådan förtvivlan och sådana svårigheter kunde förbli lugna och tålmodiga, kärleksfulla och förlåtande — att de kunde tala så och dessutom leva så. Men det kunde de och det gjorde de. De kom ihåg sina förbund, de styrde sig själva och de visste att vi måste efterleva evangeliet alltid, inte bara när det är bekvämt och inte bara när allt går oss väl. Ja, de visste att det verkliga provet på vår tro och vårt kristna lärjungeskap kommer när allt *inte* går så lätt. Det är då vi får se vad vi är gjorda av och hur stark vår hängivenhet mot evangeliet verkligen är.

Det verkligt klassiska exemplet på detta är korsfästelsens smärtsammaste stund, då Frälsaren kunde säga: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör." (Luk 23:34) Det är svårt att be om sådant när det gör ont. Det är svårt att göra när vi känner oss sårade eller är trötta eller stressade eller lider oförskyllt. Men det är då som kristligt beteende har störst betydelse. Kom ihåg att "himlens krafter inte kan kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer". Och vi behöver himlens krafter med oss just då! Som Joseph fick lära sig i detta fängelsetempel måste vi, trots förtvivlan och sorg låta vårt inre vara fyllt av kärlek till alla människor. Då, och enbart då, skall vår självtillit växa sig stark i Guds närhet, och den Helige Anden skall vara vår ständiga ledsagare. (Se L&F 121:45–46.)

Endast när vi är trogna våra kristna principer kan det gudomliga inflytandet hjälpa oss. För Anden är det en nästan omöjlig uppgift att genomtränga ett hjärta som är fyllt med hat eller ilska eller hämnd eller självömkan. Allt sådant strider mot Herrens ande. Däremot får Anden omedelbart tillträde till ett hjärta som strävar efter att vara kärleksfullt och förlåtande, långmodigt och vänligt — principer för ett sant lärjungeskap. Vilket vittnesbörd det är att evangeliets principer ska tillämpas alltid och överallt och att om vi försöker vara trofasta kan det kristna livets seger aldrig förgås, hur svåra omständigheterna än är. Jag älskar så dessa majestätiska, eleganta himmelska lärdomar som ironiskt nog lärdes ut i en sådan eländig miljö och tid.

Gör allt med glädje

Som avskedsord, med hänvisning till lärdomarna från Libertyfängelset, läser jag den sista versen i det sista av de tre kapitel som vi tagit upp här i kväll. I sina sista kanoniska ord från upplevelsen i Libertyfängelset säger Herren följande till oss genom sin profet, Joseph Smith: "Låt oss därför, högt älskade bröder [och systar, också i de mest prövande av tider] *med glädje* göra allt det som står i vår makt. Och sedan kan vi med största förvisning stå stilla och se Guds frälsning och hans arm uppenbaras." (L&F 123:17; kursivering tillagd)

Vilka oerhört optimistiska och trofasta avslutande ord som kom från detta fängelsetempel! När Joseph skrev dessa rader visste han inte när han skulle frigges, eller om han någonsin skulle frigges. Allt tydde på att hans fiender fortfarande planerade att ta hans liv. Dessutom var hans hustru och barn ensamma, rädda, ofta hungriga och undrade hur de skulle klara sig utan sin make och far. Också de heliga var utan hem och utan sin profet. De var på väg från Missouri till Illinois, men vem visste vilka tragedier som väntade dem där? Förvisso, jag säger det igen, var detta de dystraste och mörkaste av tider.

Men i dessa kalla och ensamma stunder säger Joseph: Låt oss göra allt vi kan *och göra det med glädje*. Då kan vi med rätta vända oss till Herren, vänta på hans nåd och se hans arm uppenbarad för vår skull.

Vilken härlig inställning att bibehålla under goda och dåliga tider, i sorg och i glädje!

Välsignelse och vittnesbörd

Mina kära unga vänner, som en del av mitt avslutande vittnesbörd till er ikväll vill jag ge er en välsignelse. När vi för ut våra apostoliska vittnesbörd i världen har vi två möjligheter, eller kanske till och med plikter. En är att vittna, som jag har försökt göra i kväll och kommer att avsluta med. Den andra är att välsigna — som de forntida apostlarna gjorde när Frälsaren inbjöd dem att göra som han, utom att de skulle göra det i hela världen.

Så var och en som är här ikväll — i denna stora sal eller på andra platser runtom i världen — välsignar jag i era individuella omständigheter, som om mina händer låg på ert huvud. Jag ger er detta lika uppriktigt som jag bär mitt vittnesbörd. Jag välsignar er i

Herrens namn att Gud älskar er, att han hör era böner, finns vid er sida och aldrig lämnar er.

Jag välsignar bröderna att ni — att vi — ska vara värdiga det prästadöme vi bär. Att vi ska leva upp till det lärjungeskap vi har kallats att anta i denna heliga orden, som är det heliga prästadömet efter Guds Sons sätt. Jag välsignar er att vi verkligen blir som Mästaren — att vi tänker mer som han, att vi talar mer som han och att vi gör mer av det han gjorde. Jag välsignar er bröder när ni strävar efter att vara så trofasta, att ni får alla prästadömet välsignelser. Vi har citerat många av dem i kapitlen i Läran och förbunden.

Jag välsignar systrarna i publiken och alla systrar som hör min röst. Jag vill att ni ska veta hur mycket vi högaktar er, hur mycket Gud högaktar er, och i hur stor grad trons flagga har hållits högt av systrarna i denna kyrka från begynnelsen. I alla generationer, verkar det som, från tidernas begynnelse ända tills nu och sedan vidare. Så ofta har det varit kvinnorna i vårt liv — våra far- och mormödrar, vår mor, vår hustru, våra döttrar, våra systrar, våra son- och dotterdöttrar — som har tagit upp trons fackla och det vackra livets baner och fört evangeliets principer vart än livet har tagit dem, mot alla odds, till deras egen motsvarighet till Libertyfängelset och svåra tider. Systrar, vi älskar er och hedrar er och välsignar er. Vi ber att alla ert hjärtas rättfärdiga önskningar i kväll och för evigt ska uppfyllas, och att ni går hem från detta möte med en fast insikt och vetskap om hur mycket Gud och himlen och de presiderande bröderna i denna kyrka älskar och hedrar er.

Jag hälsar er, kyrkans unga vuxna i denna stora KUV-samling, och säger att framtiden ligger i era händer. De av oss som tillhör min generation måste inom en mycket snar framtid lämna över rodret till er. Må Gud välsigna er att ni kan möta dessa tider med den styrka och ärlighet och redbarhet som vi har talat om här ikväll.

Som avslutning vittnar jag om att Fadern och Sonen lever. Och jag vittnar om att de är oss nära, kanske allra närmast via den Helige Anden, när vi upplever svåra tider. Jag vittnar om (och som det avslutande musiknumret "My Kindness Shall Not Depart from

Thee" vittnar om med profeten Jesajas ord) att himlens godhet *aldrig* lämnar er vad som än händer. (Se Jes 54:7–10; se också 3 Nephi 22:7–10.) Jag vittnar om att dåliga dagar tar slut, att tron alltid segrar och att himmelska löften alltid hålls. Jag vittnar om att Gud är vår Fader, att Jesus är Kristus och att detta är hans sanna och levande evangelium — som finns i den sanna och levande kyrkan. Jag vittnar om att president Thomas S Monson är en Guds profet, vår profet för denna tid. Jag älskar honom och stöder honom som jag vet att ni gör. Jag citerar orden från Libertyfängelsets tempel, mina unga vänner: "Håll dig ... kvar på din väg ... Frukta ... inte ... ty Gud skall vara med dig i evigheters evighet." (L&F 122:9) I Jesu Kristi namn, amen.

SLUTNOTER

1. I *History of the Church*, 3:190–191.
2. Alexander McRae, i *A Comprehensive History of the Church*, 1:521.
3. *History of the Church*, 3:290.
4. Brev till Isaac Galland, 22 mar 1839, i *Personal Writings of Joseph Smith*, reviderade och sammanställda av Dean C Jessee (2002), s 456.
5. Brev till kyrkan i Caldwell County, 16 dec 1838; "Communications", *Times and Seasons*, apr 1840, s 85.
6. Brev till Emma Smith, 21 mar 1839, i *Personal Writings*, s 449.
7. Brev till Emma Smith, 4 apr 1839, i *Personal Writings*, s 463, 464; stavning och användning av stor begynnelsebokstav standardiserad.
8. Se *Comprehensive History*, 1:521 kapitelrubrik; se också s 526.
9. Se till exempel "A Choice Seer," *Ensign*, aug 1986, s 12.
10. "Text of Address by Pres. Smith at Liberty Jail Rites", *Church News*, 21 sep 1963, s 14; kursivering tillagd.
11. Se "Guds väg i dunkel ofta går", *Psalmer*, nr 175.
12. Se *Hymns*, nr 100; kursivering tillagd.